

To se je delalo na vse strani. Shodi, zborovanja, družabni večeri raznih imen, nastopi, zabavne prireditve, plesi, vse pod zastavo slavne ideje nacionalcev. In so prišle zanimivejše stvari, recimo volitve. To je bil pravi mačji ples. Po nekaterih občinah so vodile glavno agitacijo in »strogo kontrolo« pri štetju glasov kar nacionalke različnih imen. Gospodje so se ponižali in obiskovali naše kmetovalce in delavce in jih gonili na volišča. Po volitvah so ti slednji sicer imeli mir pred gospodo, sami so pa delali v svojih strankah neslavnega sponzina naprej. Vračali so se vedno po pondeljkih ob prvi zarji domov, prežeti še bolj »deje jugoslovanstva in stranka«. Pa glejte! Kriza režima je prinesla tudi našim gospodom krizo nacionalizma. Vse so začeli opuščati in najbolj so pri tem prizadeti naši gostilničarji, ker ni nič več nacionalnih večerov in zabav. Vse je nehalo, samo Jugoslavija je ostala. Kako pusto in prazno je po naši Krajini. Doma po sobah čepijo in si ob »Jutru« (prej ob »Glasu naroda«) vzbujajo spomine. Tu in tam se oglasi še violina ali klavir z ono znano: »Pa kak lušno je blo ...«. Ta ali oni si na tlem šepeče: Pravzaprav sem bil tudi jaz »klerikalec« in nisem to, kar sem bil za časa režimov. In če kateri pove to še na glas pri kozarcu vina, je vsaj malo zabavljaja in smeja. Tipičen primer »bolezenskega dopusta« naših nacionalcev imamo gotovo v Gornji Lendavi. Od vsega ogromnega truda za idejo JNS je ostalo menda samo to, da ta ali ona oseba napravi od časa do časa kakšen škandal, enak onemu na Hivdegu pri Soboti. Vse počiva. Društva nacionalcev so opustila sestanke, družabnih večerov ni več,

Povesti v letu 1936.

V prihodnjem letu bodo v »Slov. gospodarju« imeli čitatelji kar dve povesti in sicer obe iz domačega življenja. Prva povest bo »Svele gore« in bomo v zgodovinskih slikah gledali življenje in delovanje slovenskega naroda, ko je zidal božjo pot na Svetih gorah. Vsi, ki ste že kdaj bili na tej božji poti, bodite naročniki, da boste imeli tudi za poznejše rodove shranjeno povest! Druga povest pa bo iz Dravske doline in bo imela naslov »Očetov greh«. Vsebine vam ne bomo povedali naprej, vemo samo to, da boste od številke do številke komaj čakali nadaljevanja.

samo plesna šola bo baje še ostala, ki pa ne bo več v znamenju ideje JNS, kakor je to bila prej. Nič več ne delamo, samo premišljujemo, tako govorijo. Tu in tam še pride do malega prepira, ker noben noče veljati več za vodjo nacionalcev. Pa so se tudi resno skregali in sedaj so si v laseh. Drugače pa potivajo z lepimi mislijo: ker nismo ničesar dosegli z delom, bomo mogoče kaj koristili z nedelavnostjo. Izvrstna misel, vsaj naši ljudje spoznavaajo, da Jugoslavija le ni tako strašna, kakor so nam jo predstavljali nacionalci in se vračamo vsi k složnemu delu za našo državo. — Opazovalec.

bivše demokratske in bivše kmetijske stranke.

Ko to poudarjamo, se moramo obenem zavedati, da je naša dolžnost rešiti našo kmečko mladino iz mreže takozvanih svobodomiselnih in naprednih prosvetnih organizacij, v katero so jih zapletli protivniki katoliške prosvete. Tovariška je ta dolžnost. Popeljimo slovenske kmečke fante in dekleta iz gostiln, kjer se izobrazujejo z vinom in plesom, v naše katoliške prosvetne dome. Tam so jim na razpolago sredstva prave izobrazbe, pa tudi prave zabave, po kateri človeka ne boli glava. Ne obsojamo zapeljancev, rešimo jih iz rok zapeljevalcev. Ko bo vsa kmečka mladina zbrana v naših družtvih, bo tudi prenehala med mladino tista surovost, v katero je padel znaten njen del.

Bral sem v »Slov. gospodarju«, da se naši nasprotniki po svojih listih kaj radi zgražajo nad posurovelostjo podeželske mladine, nad pretepaštvom itd. Tudi mi take žalostne pojave obsojamo. Ne moremo pa dovoliti, da takšne posurovele in pretepaške elemente podtikajo našemu mladinskemu pokretu. Ne, niso naši. To so sinovi njihovega naprednjaškega in svobodomiselnega duha. Ko bi bili naši, ko bi stali v vrstah dejavnih katoličanov, bi dobro vedeli, da morajo sebe premagovati, da ne smejo ne preklinjati, ne klatati, ne še pretepati. Ker jim je gostilna ljubša kot naš prosvetni dom, se ne morejo otresti pokvarjenih tovarišev, vedno bolj jih obvladuje duh posurovelosti in pretepaštva. Zato pa slovenska kmečka mladina, vsa v naše prosvetne organizacije! Naj bi božje Dete, ki je s svojim prihodom luč prineslo na svet, bogato blagoslovilo velevažno delo, ki se vrši v naših prosvetnih domovih!

*

Ptuj. Marijina dekliška družba pri očetih minoritih v Ptujju je priredila v nedeljo dne

DRUŠTVENE VESTI

Božje Dete naj blagoslovi našo prosveto!

(Piše T. Č., Šmarje pri Jelšah.)

Zjasnili so se naši obrazi, ko je bila zopet osvobodjena naša katoliška pro-

sveta. Oživila je zopet med mladino težnja po izobrazbi in omiki in tako se je začela celiti rana, ki so jo povzročili neprijatelji ljudske prosvete. Naše ljudstvo si bo dobro zapomnilo tiste, ki so mu hoteli uničiti njegove prosvetne zaklade, ki jih je zbralo organizirano izobraževalno delo preteklega dobe. Nikdar ne bomo pozabili, da so sovražniki naše krščanske in narodne prosvete, ki se imenujejo naprednjakarje in svobodomislece, prišli iz vrst

za njim. V takih slučajih so mu gomazeli ledeni mravljinici po hrbtu in od strahu ni upal, da bi se bil ozrl.

Skovik sove? Da, njegova pamet bi ga bila rada prepričala ter uverila, da gre za krik sove, a on sam je vedel bolje in tudi čutil. Ni bil naravni glas ptice in temnega gozda, ampak smrtni stok tovariša, kakor ga je slišal, ko mu je sunil nož v hrbet in je brizgnila temna kri v njegovo zločinsko roko!

Gruber se je spominjal prav na rahlo, da je bil Takini že enkrat pri njem v noči ali na večer ter mu je ponudil hrane. Nekaj je zavžil od ponujenega okrepčila in je nato zaspal še precej mirno. Tudi sedaj je nekaj jedel in je pokazal Indijancu, ki ni razumel angleščine, naj postavi ostanek na ognjišče. Preveč oslavljeni želodec se je protivil, da bi bil pospravil kaj več od ponujenega.

Franc se je počutil kakor v napol omotici. Ne toliko radi neizmernih naporov minulih tednov, kajti tem se je bilo jekleno telo privadilo, ampak veliko bolj radi tega, ker je sedaj on, ki je prebil tedne in tedne zunaj na prostem, zopet eno noč

prespal v zaprtem prostoru in pod streho. Zrak v zmerno ogreti izbi je bil neprijetno vlažen ter dušeč.

Pometal je s sebe kože ter odeje in se pognal z ležišča. Najbolj ga je plašila trenutna negotovost, če mu niso zmrznile noge. Že zvečer se mu je zdelo, da niso več njegove. Ko jih je po spanju postavil na tla, so ga sicer bolele, vendar se je pretakala po njih kri, kakor bi gomazelo na tisoče mravelj. Najhujše ga torej ni doletelo. Da ni bil ob noge, se je imel zahvaliti samo dejstvu, ker se je tudi v najhujšem zimskem vremenu mudil čisto na prostem. Ako bi bil prebil noči pod šotorom ali pod kako drugo streho, bi bile noge brezpoznojno zgubljene. Je bil itak čudež, da se to ni zgodilo.

Po tej ugotovitvi je bil mirnejši, četudi je še bil zelo oslavljen vsled gladovanja ter naporov, kojih posledice je začel prav občutiti šele po par urah nemotenega nočnega miru. Za postrežbo mu poslanega Indijanca je poslal z naročilom, naj mu prinese v kočuro ostanek opreme, katero je bil ostavil pri poglavarju, predno sta odrinila s tovarišem po zlato. Čutil je potrebo, v kolikor so

ruskega carskega dvorja z abesinskim izdobe omenjenega Hannabala. Znano je tudi, da se je Tekle Havariate, sedajni zastopnik Abesinije v Ženevi in pred kratkem zastopnik neguša v Parizu, vojaško vezbal v Rusiji.

Lepa abesinska zmaga.

Na južnem bojišču so dosegli Abesinci lepo zmago nad močnim oddelkom italijanskega generala Graziani. Zmagovitim abesinskim oddelkom je poveljeval že večkrat omenjeni preizkušeni general Vehibpaša. Italijani so najprej bombardirali iz zraka abesinske posojanke in so bili prepričani, da so se Abe-

15. decembra lepo in dobro uspelo proslavo Brezmadežne. Spored je bil lep in dobro izveden. Dekliški otroški zbor je krasno zapel venček narodnih pesmi pod spremstvom ter vodstvom svojega pevovodje. Kot druga točka je bil govor gđe. Lojzke Horvatičeve, ki je v lepem in navdušenem govoru razpravljala o dolžnostih kongregantke in dolžnostih katoličanke v današnji dobi v okviru KA. Kot tretja točka je bila igrana igra Salomon-Vovkova: »Vrata«. Vsi igralci so storili svojo dolžnost in tako povzdignili to lepo proslavo v čast Brezmadežne do viška. Mestno gledališče je bilo nabito polno z okoliškimi ljudmi, kjer je bila proslava ob treh popoldne.

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Po daljšem molku lahko vendar poročamo razveseljivejši vesti. Dne 1. decembra je naše Katoliško prosvetno društvo s svojim občnim zborom združilo lepo Slomškovo proslavo in spomin izseljencem, našim bratom in sestram v tujini. Šolska mladež je prav lepo izvedla točke od »mladih vojakov« pa do ganljive sklepne »molitve«. Upamo, da bo začelo prosvetno društvo z živahnim delom tako v odsekih kakor z nastopi: vsi dobri in razumni naj se mu pridružijo! — Veselo iznenađenje nam je v nedeljo dne 15. decembra pripravila celokupna Marijina družina s proslavo Brezmadežne. Ob času, ko se navadno začne večernice, se je pričela ta prireditev v dvorani z zborna molitvijo in deklamacijami, tem pa je sledila duhovna igra »Izvoljena devica« s prelepo vsebino. In za lep sklep smo šli vsi v cerkev k litanijam in blagoslovu. Te proslave je Marijina družina zares lahko vesela! Le še večkrat kaj podobnega, da se marijanski duh v naši mladeži vedno bolj poglobi!

Strah ima velike oči

Če koga slišimo kašljati, se kaj rada priplazi iz naše podzvesti misel: »Jetiko imate, čeprav še ne pomeni vsak kašelj jetike. Jasno pa pričča, da nekaj ni v redu v grlu, sapniku ali v pljučah. Zato je treba biti na oprezi! Naši predniki so nabirali smrekove vršičke, pa so se z njimi zdravili. Nam pa to ni več potrebno. »Smreka« bomboni, ki ublažujejo vsak kašelj in hripavost, zrahljajo katar in olajšajo izločanja sluzi, so sestavljeni namreč iz smrekovega ekstrakta in drugih preizkušenih domačih zdravil. Dobe se v vsaki lekarni v zavetkih po Din 4.— in Din 6.—.

Pišeca. Slomškovo proslavo smo na lep in dostojen način obhajali v nedeljo dne 15. dec. Saj se vidi, kako naše verno ljudstvo hrepeni, da bi služabnika božjega kmalu tudi na oltarju častilo in tako imelo tudi javnega priprošnjika v nebesih. Dal Bog, da bi se to že kmalu zgodilo! — Letos se zopet vrši pri nas kmetijsko-nadaljevalni tečaj. Kolikega pomena je to za kmečko mladino, dokazuje že lepa udeležba pri zadnjem tečaju. Upamo in želimo prav iz srca, da bi imel tečaj obilo uspeha. Zanimivo pri vsem je pa to, da se sedaj zopet lahko poučuje nauk o krščanskem življenju v okviru tečaja, kar se pod JNS režimom ni smelo.

*

Društva uredite knjižnico! Najbolje je urejena, ako imate dovolj dobrih knjig. Obrnite se na naše knjigarne, radevolje vam bomo šli do skrajnosti na roke za dobavo knjig. Najbolj uspevajo knjižnice, ki imajo celotno zbirko Karl Mayevih romanov. Ne pozabite pred zimo nakupiti knjig v Cirilovih knjigarnah v Mariboru in Ptuj.

Odprta noč in dan so groba vrata.

Remšnik. V soboto pred adventom smo obhajali žalostno slovesnost. Frica Kolečnika smo djali v grob. Komaj 21 let je bival med

nam, resen, delaven, izobražen, a nenadoma mu je neizprosna jetika prerezala nit življenja. Bil je glavna opora že priletnemu očetu,

skrben član družine, izvežban v lesni trgovini, a sedaj ga ni več! Vse žaluje, dragi Fric, za Teboj in Ti želi večno veselje, kakor tudi, da se nekda vidimo v nebeški domovini!

Št. Peter pri Mariboru. V Rupertah v naši župniji je umrla dne 14. decembra posestnica gospa Gornik Terezija, stara 75 let. Naj v miru počiva!

Limbuš pri Mariboru. Marijina družba Limbuške fare je nepričakovano in nenadno izgubila vrlo, pridno in pošteno članico Marijo Krušič, služkinjo pri g. Antonu Nekoviču, šolskemu upravitelju v pokoju na Laznici pri Limbušu. Pokojnica, ki je bila šele v 19. letu starosti, je po pordnevnih boleznih na hitri pljučnici podlegla v kljub zdravniški pomoči in domači negi težki bolezni. Rojena in krščena je bila pokojnica na Pristavi v srezu Smarje pri Jelšah. Bila je vzorno dekle, poštena, pridna ter v svoji službi izredno priljubljena. Na njenem zadnjem potu na limbuški mirodvor so jo nosile njene sestre Marijine družbe ob prelepi udeležbi domačih, sorodnikov, Lazničanov in drugih. Ob odprtem grobu polnem cvetja, katero je rajna tako iskreno ljubila, se je v imenu vseh navzočih, zlasti Marijine družbe, v prelepih besedah poslovil vlč. g. župnik Andrej Bračič, želeč vrli Mimiki, vzorni članici Marijine družbe v naročju Marijinem večni mir in pokoj. Sveti naj ji večna luč!

Sv. Trojica v Halozah. V Gruškovju je dne 19. t. m. umrl veleposesnik Jakob Šega, br. župana občine Podlehnik. Bolehal je že več mesecev na jetiki, kateri je podlegel, star komaj 34 let. Zapušča vdovo brez otrok. — V soboto smo pokopali Jakoba Vidovč, posestnika iz Gruškovja. Bil je vojni invalid; na posledični bolezni in ran, ki jih je dobil v svetovni vojni, je umrl. Zapušča vdovo in 7 nepreskrbljenih otrok. Miroljubnega moža so vsi spoštovali in radi imeli!

Pom'ka ob južni žel. Dne 10. decembra smo pokopali blago krščansko mater Marijo Dobrajc, ugledno posestnico v Celinjem. Umrla je v celjski bolnici po dvojni operaciji in silnih bolečinah. Na zadnji poti jo je spremljala velika množica sorodnikov in znancev iz štirih župnij. Zapustila je žalujočemu možu štiri nepreskrbljene otroke, katerih najstarejši ima

sinci umaknili iz postojank, predno je bil izvršen zračni napad. Italijanske čete so kar brezskrbno prodirale za tanki. V bližini Negalijskega jezera pa so se nenadoma pojavili močni abesinski oddelki, ki so napadli 3000 mož broječo Italijansko skupino od vseh strani. Italijani so bili obkoljeni in vnel se je boj za življenje in smrt. Abesinci so zaplenili vse tanke, 13 oklopnih avtomobilov, mnogo strojne, navadnih pušk, streliva in so sestrelili veliko sovražno bombno letalo. Italijane so pobili do zadnjega. Le par sto mož italijanskih čet, domačinov iz Somalijske, ki so takoj po napadu Abesincev prešli

mu dovoljevala sredstva, se spremenili v človeku podobno bitje.

Ko je zapustil sluga bajto, je opazil Franc, da je bilo že zelo pozno v jutro, kajti sneg je pošiljal k njemu v izbo odsev medle dnevne luči.

Ogledal se je po koči. Bila je opremljena za silo in najbrž določena kot prenočišče za tujce, ki so bili slučajno primorani mimo naselbine.

Po vrnitvi sluga se je lotil Nemec obnove svoje zunanosti. Kup zlatih zrn, s katerimi si je bil natrpal žepe ob pobegu iz zlate soteske, je bil skupnel med vrnitvijo za polovico. Nikakor ni smel tvegati, da bi bil preplaval ono nevarno ožino gorske reke, kjer sta bila s tovarišem ob tovrne konje, s tolikim zlatom po žepih. Po daljšem oklevanju je zakopal odloženo zlato na gotovem mestu, kjer ga bo zopet dvignil, kakor hitro se bo povrnil po temeljitejši pripravi v zlato sotesko.

Zaloga obleke, katero je bil pustil pri poglavarjevih, ni bila velika; na noben način bi pa ne bil segel po kosu oblačila, ki je bilo last umorjenega tovariša! Za silo je zadostovala lastna oble-

ka, za katero je zamenjal capje, v katerem se je bil vrnil.

Z veliko težavo se je še obril ter se vrgel na ležišče, da bi si še nekoliko bolj odpočil noge in premislil, kaj bi mu bilo storiti za bodočnost.

Pri razmotrivanju: kaj in kako bo za naprej, ga je zmotil nenaden vstop glavarjeve hčerke.

Ko je zagledala Ihasa upadla lica in iz globin le medlo se svetlikujoče oči, jo je spreletel strah. S silo je potlačila ter premagala bojazen in se je približala ležišču z besedami:

»Oče mi je zaupal, da si se vrnil. Si našel sotesko?«

Gruber je pokimal. Imel je za bolj umestno nemo pokimavanje v očigled vprašanjem, ki so še morala slediti.

»Imaš zlato?«

Franc je samo pokimal.

»Kje je ostal Lavison?« je vpraševala naprej in iz njenega glasu je donelo nekaj kakor strah, da pač ni vse v redu. Obraz moža pred njo je zgle-

18 let, najmlajši 4 leta. Bog tolaži težko prizadeto Dobrajčev družino, umrl materi pa daj večni mir!

Ratanska vas pri Rogški Slatini. V cvetu življenja je zapustil svet znani in spoštovani

Anton Plevčak v starosti 77 let. Zapustil je žalujočo mlado ženo, svoje dobre starše, dva brata in tri sestre. Ohranimo ga v hvaležnem spominu! Žalujočim sorodnikom iskreno sožalje!

Remšnik. Razgledni stolp kliče vsem, ki so mu pripomogli k življenju, srčni: Bog povrni, prosí pa tudi, da ga podpirate tako dolgo, da se utrdi, to je, da plača dolgove! Ne pozabite na sv. Pankracija in razgledni stolp!

St. Peter pri Mariboru. Zahteva po odcepitvi občine St. Peter od sedanje občine Košaki še nekaterim vedno ne da miru. Veliko skrbi dela ta zahteva tudi občinskemu odboru občine Košaki, ki je o tej zahtevi sklepal preteklo nedeljo, ko je bila ta zadeva na dnevnem redu. Naša zahteva temelji na gospodarskem in šolskem stališču. Okoliš občine se naj ujema s okolišem župnije. Zadeva se že po krivdi občine Košaki zavlačuje pet mesecev in vse se poskuša, da bi zahteva šentpeterčanov ostala brezuspešna. Upamo pa, da bo sedaj oblast napravila konec temu.

St. Peter pri Mariboru. Zahteva po zopetni opoistavitvi samostojne občine St. Peter nekaterim pač ne da miru. Znašla se je družbica, ki nikogar ne predstavlja in ničesar ne pomeni, ki pobira podpise proti zahtevi velike večine šentpeterčanov po samostojni občini in ta dosedanja občina Košaki. Bodi povedano vsem, da je samostojna občina St. Peter gotova stvar in da bo ves trud nasprotnikov samostojne občine šentpeterske zaman. — Shod JRZ, ki bi se naj bil vršil preteklo nedeljo, je preložen na poznejši čas, kar bo pravočasno razglašeno.

St. Peter pri Mariboru. Mohorjeve knjige so že došle. Skrbeti pa moramo, da se število Mohorjanov za prihodnje leto še pomnoži. — Ker se bliža Novo leto, bo treba obnoviti naročnino za naše liste in nabirati nove naročnike. Vsaka hiša in družina mora biti naročena na »Slovenskega gospodarja«. Kar pripravite tiste dinarje za naročnino!

Hajdina. Naša župnija, ki šteje 4000 duš, ima dve občini: Breg in Slovenja vas. Svoj čas se je mnogo govorilo, da bo prišlo do združitve obeh imenovanih občin, a sedaj bo treba počakati, kako se bo razvijal Ptuj, ki je v odvetniku g. dr. Remcu dobil novega župana. Brežani se še vedno branijo mesta in bi kar najrajši ostali samostojni. Življenje se je za spoznanje olajšalo, ker se je mogel vnovčiti poljski pridelek, zlasti krompir, a v splošnem je ostalo pri starem, to je, pri tarnanju in potrpljenju. — Prosvetno gibanje gre svojo pot, pri čemur se posebno odlikuje Dekliška zveza. Tudi življenje s Cerkvijo se utrjuje, saj ima naša fara kar tri gg. kaplane, patre kapucine iz Ptuja, ki ob vsakem vremenu prihajajo na pomoč. Tudi učiteljstvo bodi zahvaljeno, zlasti gospe Sancinova, da našo šolsko mladino tako vztrajno vadi v lepem petju nabožnih in narodnih pesmic. Tako bo po skupnem prizadevanju in v složnosti med starši ter vzgojitelji mladi naš rod lepšo bodočnost doživel in jo v srcu užival.

Sv. Trojica v Halozah. Miklavž je odšel, a parkini so ostali po Halozah in obiskujejo kleti in kurje hleve. Tudi druge reči niso varne pred njimi. Orožniki pridno zasledujejo haloške parkine, ki bodo dobili v Ptuj »pod belo zastavo« primeren hladan kotiček.

St. Vid nad Valdekom. Podružna verkev sv. Ruperta je dobila nov prelit zvon, ki je bil slovesno blagoslovljen od domačega g. župnika dne 17. novembra t. l. Takrat je bila velika slovesnost pri Sv. Rupertu. Kumovala sta zvonu cerkvena ključarja ondotne cerkve Jožef Meh, po domače Legner, in Jožef Obermut, po domače Krežan. Da se je slovesnost lepo obnesla, gre hvala in zahvala obema. Stari zvon je bil zavarovan pri Vzajemni zavarovalnici v Ljubljani, pa ga je ista na lastne stroške dala preliti pri zvonarni Bühl v Mariboru. Zvon lepo poje in je v veselje tukajšnjim župljanom. Župna cerkev dobi v kratkem novo obhajilno mizo, ki je nujno potrebna.

Dobri župljani so zato navdušeni, ker vedo, kdor za cerkev kaj da, Bogu na obresti posodi. — V dnevih 11., 12. in 13. januarja 1936 je pri nas tridnevna v čast presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu.

Šoštanj. Nedavno je v krogu svoje družine v Šoštanju obhajal 70letnico svojega življenjskega dela zaslužni in blagi g. Martin Trobina, oče ljutomerskega g. kaplana. Ko obstojimo ob življenjski dobi zaslužnih mož, se spominjamo obenem tudi njih del in zaslug, ki so jih položili kot žrtve Bogu, domovini in družini. Skrito, a bogato delo, ki ga je vršil jubilar, so vzgleden kašipot številnim sovrstnikom. Rojen leta 1865 v Prelogah pri Šoštanju, se je že kot mlad fant udeleževal v katoliških društvih. Pozneje je stopil v državno finančno službo, v kateri je ostal ves čas do prevrata, ko je stopil v zaslužni pokoj. Številne žrtve, ki jih je položil g. jubilar na oltar domovine, ker je bil vedno zvest sin slovenske katoliške matere, so pričrta neomajne značajnosti. Zvesto je služil ves čas Bogu in domovini, deloval vedno za njen blagor, saj je bil med drugim že pred svetovno vojno dolgo časa član Slovenskega pevskega društva v Trstu. Že več let pred svetovno vojno in do danes nepretrgoma je bil naročnik našega »Slovenskega gospodarja« in mnogih drugih katoliških časopisov. Veliko njegovo delo se kaže tudi v vzgoji otrok, ki jih je skupno z nepozabno gospo soprogo tako lepo vzgojil. Ob 70letnici njegovega rojstva mu častitamo za častne življenjske zasluge in mi želimo še prav mnogih in veselih let!

Vojnik. Ko se je pričela graditi cesta Vojnik—Smartno, je pri delu bilo zaposlenih nekaj najpotrebnejših delavcev, še mnogo več pa jih ni prišlo v poštev. To je bilo posebno po volitvah 5. maja, ko je tudi v cestnem odboru odločevala JNS stranka. Radi pomanjkanja denarja se je pozneje z delom prekinilo in mnogi so bili še ob ta košček kruha. Vsled zime in neugodnega vremena se tudi sedaj delo ne more nadaljevati, pač pa upamo, da se bo vsaj v spomladi začelo z rednim delom. Sedanja vlada ima smisel za revnega delavca, ki naj dobi delo in zaslužek. Na tak način bomo v resnici pregazili te slabe čase in trdno upajoč na boljše bližnji bodočnosti nasproti.

raza, katerega bi morala pričakovati na onem, ki je odkril po tolikih težavah — zaklad.

Slednje vprašanje je bilo ono, katerega se je bal Gruber najbolj. Znal je, da se ga bo dotaknilo, saj je itak moralo priti in se je tudi nanj pripravil. Ko je pa veljalo sedaj njemu, je odmevalo od njegovega ušesa, kakor nekoč strašni glas z neba: »Kaj, kje je tvoj brat Abel?« Ni se mogel zbrati toliko, da bi bil odgovoril, kakor starozakonski morilec: »Mar li naj jaz čuvam brata?«

Molčal je, njegove ustnice so se tresle, govoriti pa ni mogel. Tudi ni bilo treba. Strahopetni izraz njegovih vodenih oči, ki je sličil onemu psa, ki se boji biča, ji je povedal več nego dovolj. Dekle je obrnilo obraz od njega in se zagledalo v na ognjišču plameneči ogenj, ki je razsvetljeval za silo izbo, kakor bi se bala, da bi ne odkrivala še naprej grozne istine z obraza — morilca — — —

Naenkrat se je zopet zavedla, zbrala vse svoje moči, odprla na stežaj duri koče, pokazala z desnico na ležišče in zaklicala pred vrati zbranim:

»Proklet bodi morilec rešitelja moje matere! Radi zlata je umoril tovariša! Izročite ga roki pra-

vica in naj se izpolni nad njim prokletstvo, ki se drži od pamtiveka zaklada v zlati soteski!«

Ihása je ostavila bajto, v katero so stopili beli možje v uniformah kanadske policije.

Po tednih vožnje na saneh in po železnici v spremstvu stražnikov vidimo morilca Franca Gruberja na zatožni klopi pred poroto v kanadski prestolici v Ottawi. Pozvan od predsednika, naj pove nekaj v svoj zagovor, je podal obširno poročilo, kaj mu je bil Lavison in kako ga je takorekoč prisilil od samega zloдея mu vcepljeni pohlep po zlatu k umoru najboljšega tovariša in prijatelja.

Obtoženi je končal povest o doživljajih po divjinah Kanade z besedami:

»... in bilo je rdečkasto, zlato namreč. Rdeče liki zmrznjene kaplje krvi je počivalo med prodcem gorskega potoka. Cele množine zlata — zrna velika kakor lešniki. Ob robih potoka in ob stenah soteske so lazile zelene majhne kače — čuvarice zlata. V svojih rokah sem ga držal in skozi prste sem ga spuščal, da je kapljalo kakor kri — — —

na abesinsko stran, je ostalo pri življenju. Z opisano zmago so preprečili Abesinci ofenzivo generala Grazianija, s katero je hotel Italijane proslaviti, še predno bi prišlo do mirovnih pogajanj.

Italijani so bili tepeni tudi na severu.

Na severnem bojišču je uspelo 3000 mož močnemu abesinskemu oddelku, da je prekorčil reko Takaze. Napadel je prvo utrjeno italijansko bojno črto. Na napad so odgovorili Italijani v prvih trenutkih s strojnimi. Abesinskemu srditemu navalu niso bili kos, so se spustili v neurejen beg in Abesinci so jih zasledovali 20 km daleč. Zgube Italijanov na pobegu